

And considering it their duty to lend their assent to the lofty principles of peace which the most enlightened public sentiment of the world approves;

To the end of concluding a uniform Treaty of Arbitration, have named as their Plenipotentiaries the following:

Who, having communicated to each other their respective full powers, found in good and due form, have agreed upon the following Articles, being the same that were solemnly recommended by the International American Conference which was convened in Washington on the second day of October, 1889, and adjourned on the nineteenth day of April, 1890:

Article I.

The Republics uniting in this Convention hereby adopt Arbitration as a principle of American international law for the settlement of the differences, disputes, or controversies that may arise between two or more of them.

Article II.

Arbitration shall be obligatory in all controversies concerning diplomatic and consular privileges, boundaries, territories, indemnities, the right of navigation, and the validity, construction, and enforcement of treaties.

Article III.

Arbitration shall be equally obligatory in all cases other than those mentioned in the foregoing article, whatever may be their origin, nature, or object, with the single exception mentioned in the next following article.

Article IV.

The sole questions excepted from the provisions of the preceding articles are those which, in the judgment of any one of the nations involved in the controversy, may imperil its independence. In this event, for such nation, Arbitration shall be optional; but it shall be

Udvælgenes Betænkninger.

Dg som holder det for deres Pligt at give deres Bifald til de ophøjede Fredsgrundsetninger, som den mest ophøjede offentlige Mening hylber;

Har med det Formaal for Øje at afslutte en fælles Voldgiftstraktat, udnævnt som deres befuldmægtigede følgende:

Hvilke, efter at have udvækket deres respektive Fuldmagter, som blev fundne at være i god og rigtig Form, er komne overens om følgende Artikler, som er de samme, der blev højtidelig anbefalede af den internationale amerikanske Konference, hvilken var indkaldt til Washington til den 2den Oktober 1889, og blev sluttet den 19de April 1890;

Artikel I.

De ved denne Konvention forenede Republiker vedtager herved Voldgift som Grundsetning i amerikansk Folkeret til Afgørelse af alle Meningsforskelligheder, Tvistemaal eller Stridigheder, som maatte opkomme mellem to eller flere af dem.

Artikel II.

Voldgift skal gælde ufravigelig (obligatorisk) i alle Tvistemaal om diplomatiske og konsulære Rettigheder, Grænser, Omraader, Skadeserstatninger, Søfartsret, samt om Gyldighed, Tolkning og Udførelse af Traktater.

Artikel III.

Voldgift skal lige ufravigelig gælde i alle andre Tilfælde end de i foregaaende Artikel nævnte, hvad end deres Oprindelse, Natur eller Genstand maatte være, kun med den Undtagelse, som er nævnt i næste Artikel.

Artikel IV.

De eneste Spørgsmaal, som er undtagne fra Bestemmelsen i de foregaaende Artikler, er de, som efter nogen af de i Tvistemaallet indvilkede Nationers Opfattelse kan sætte dens Selvstændighed i Fare. I dette Tilfælde skal Voldgift for den saaledes stillede Nation være valgfri; men den skal gælde ufravigelig